

21) Něco jako Halleyova kometa

Ono se mi to opravdu vrátilo. Co? No přece ty chvíle nadšené dětské pomoci doma, ty chvíle, kdy všechno trvalo nekonečně dlouho a výsledek se dal pochválit jen s krajním sebezapřením.

První ovoce jsem nesklidila já, ale babička. Namohla si na zahradě ruku – a to právě před prázdninami.

„Ale jo, jen mi je přivezte, já to nějak udělám,“ řekla nakonec. A tak Martin i naši tři čerství absolventi první třídy zametali, vytírali, myli nádobí, škrábali brambory, vynášeli odpadky, doběhli pro menší nákup, otrhali rybíz, kartáčovali okurky nakládačky a vůbec pomáhali, kde mohli. Připadalo mi to stejně zázračné jako nebeský úkaz viditelný jednou za život. Jsou to vůbec moje děti? Nevyměnil mi je někdo? Nevyměnil! Při mém příjezdu se na mne vrhly a okamžitě začaly kamarádit s mou taškou, ze které vystrkovaly růžky omalovánky, vystřihovánky či odměna v podobě lízátek.

Prázdniny ještě párkrát zatukaly stolním tenisem v Postupicích, zhouply se ve vlnkách na Orlíku a pak utonuly pod hladinou času.

I zázračný nebeský úkaz se vytratil a domů se mi vrátily úplně normální veselé a nepořádné děti. Ale možná jsem si toho zlepšení jen nevšimla. Vždyť všechno, co se mění k dobrému, nám připadá samozřejmé. A je opravdu tak samozřejmé, že náš Martin ve věku necelých deseti let pomáhá ochotně na první požádání, do samoobsluhy doběhne bez řečí třeba i třikrát, když my „dokonalí rodičové“ zapomeneme koupit něco potřebného? Nedávno mi dokonce řekl: „Víš, mami, mě už nebaví pomáhat za odměny a pořád si něco zapisovat, já ti budu pomáhat jen tak, zadarmo.“

A když pak začal přemýšlet, co mi má dát za dárek k Váno-cům, byla jsem v pokušení mu říci, že ten nejhezčí dárek

už mi dal.

Zuzka teď před Vánoci byla trochu nemocná a pomáhala mi při pečení cukroví. Sourozenci jí to chvíli záviděli, ale i na ně pochopitelně práce zbyla.

„To se jí to pomáhá, když je nemocná,“ podotkl, znechucen chválou své sestry, Jirka.

„Zato ty nepomáháš, ani když jsi zdravý, co?“ neodpustila jsem si štiplavou poznámku na adresu našeho nejmenšího muže.

„Nó víš, mámo, to bude tím, že jsem kluk.“

Tomu se ovšem říká argument! Co ty na to, táto? Nezdá se ti, že bude náš Jirka celý po tobě?

